

La porunca dragostei

Seria: Cavalerii lui Hanger

Autor: Witemeyer, Karen

Editura: LIFE PUBLISHERS

Cod de bare: 9786068915340

URL produs:

https://librariaonline.ro/beletristica/literatura_universala/romane/cavalerii_lui_hanger_volumul_1-witemeyer_karen-life_publishers-p10234294

Descriere produs

A luptat impotriva nedreptatii si a banditilor cruzi, dar in fata ei este ispitit sa capituleze.

Despre ce este romanul?

Bantuit de ororile razboiului, Matthew Hanger, fost ofiter de cavalerie, conduce un grup de mercenari cunoscut sub numele de Cavalerii lui Hanger. Deveniti legendari in Texasul anilor 1890, acestia lupta pentru a-i proteja pe cei nevinovati si pentru a le face dreptate celor asupriti.

Cand unul dintre cavaleri este impuscat de un hot de vite si ajunge la un pas de moarte, salvatorii devin, la randul lor, cei care au nevoie de ajutor.

Cine este dr. Josephine Burkett?

Dr. Josephine Burkett este obisnuita ca barbatii sa-i subestimeze abilitatile medicale de indata ce ii vad fusta. Nu este insa obisnuita ca un barbat sa-si schimbe parerea atat de repede si sa se ofere sa o ajute in timpul unei operatii.

Devotamentul lui Matthew fata de prietenul sau aflat in recuperare ii castiga respectul lui Josephine. Atunci cand fratele ei este rapit, Matthew devine singura ei speranta de salvare.

Cat de departe va merge Matthew pentru a o proteja?

Cand planurile esueaza si Josephine este prinsa intr-un schimb de focuri, Matthew ar putea fi obligat sa sacr...

LA PORUNCA DRAGOSTEI

Cărți de
Karen Witemeyer

*Mireasă pe măsură
Cu capul în nori
Să-i câștige inima
Mireasă trasă la sorți
Mai presus de cuvinte*

CAVALERII LUI HANGER
La porunca dragostei

CAVALERII LUI HANGER · 1

LA PORUNCA DRAGOSTEI

KAREN WITEMEYER

ORADEA
2024

Originally published in English under the title: *At Love's Command*

Copyright © 2019 by Karen M. Witemeyer

By Bethany House Publishing,

11400 Hampshire Avenue South

Bloomington, Minnesota 55438

All rights reserved.

Drepturile de autor pentru ediția în limba română:

© 2024 Life Publishers International

Springfield, Missouri, SUA

și Life Publishers Romania

Str. Ioan Corneli nr. 4, Oradea, Bihor

Tel.: 0359 177 636; 0771 746 787

E-mail: edituralife@gmail.com, Website: www.liferomania.ro

Toate drepturile rezervate.

Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, copiată sau transmisă prin orice fel de mijloace—electronice, mecanice, fotocopiere, înregistrare, sau oricare altul—cu excepția unor citate scurte incluse în articole de critică sau recenzii tipărite, fără permisiunea prealabilă a editurii.

Dacă nu există alte precizări, citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu.

Traducerea: *Monika Moricz*

Editarea: *Narcisa Țiulete*

Tehnoredactarea: *Daniel Ardelean*

Adaptare copertă: *Georgian Rădulescu*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WITEMEYER, KAREN

La porunca dragostei / Karen Witemeyer. - Oradea : Life, 2024

ISBN 978-606-8915-34-0

821.111

Romanian Edition.

Printed in Romania.

*Domnul este scăparea celui asuprit,
scăpare la vreme de necaz.
Cei ce cunosc Numele Tău se încred în Tine,
căci Tu nu-i părăsești pe cei ce Te caută,
Doamne!*

Psalmul 9:9-10

Pentru eroul meu preferat.
Eroii nu sunt singurii luptători
care pot salva situații.
Fie că mă scapi de insecte târâtoare înfiorătoare
și de grămezi de rufe murdare, fie că îmi repari diverse prin casă,
ești mereu la dispoziția mea când am nevoie de tine.
Mulțumesc, iubitul meu!

PROLOG

PÂRÂUL WOUNDED KNEE, DAKOTA DE SUD
REZERVAȚIA DE INDIENI PINE RIDGE

29 DECEMBRIE 1890

În Sfânta Scriptură stă scris că războiul își are vremea lui, și pacea își are vremea ei. Căpitanul Matthew Hanger din Regimentul 7 Cavalerie se ruga să fie vremea păcii chiar în timp ce-și potrivea degetul pe trăgaciul revolverului Remington și măsura cu privirea războinicii Lakota, din tribul Sioux, de cealaltă parte a ravenei. Era sătul până peste cap de război. Sătul să antreneze ostași numai ca să-i vadă apoi răpuși pe câmpul de luptă. Sătul de politicienii care decretau legi fără să le pese de oamenii trimiși să le pună în aplicare. Sătul ca binele și răul să fie răstălmăcite într-o harababură confuză de nici el nu mai știa de ce parte se află.

S-ar cădea să fie recunoscător că încă este în viață, se gândea el, după treisprezece ani de lupte purtate la frontieră, dar nu mai avea liniște din ziua în care își găsisse surioara și părinții măcelăriți de o ceată de cotropitori. Pe-atunci avusese doar cinci ani, prea mic pentru a riposta și, în același timp, destul de mare pentru a rămâne cu sufletul găunos și părjolit precum ferma familiei, de care se alesese doar pleava.

– Crezi că-și vor preda armele, căpitane? Șoapta caporalului Luke Davenport străpunse aerul înghețat al iernii.

– Sper să o facă.

Trei companii de infanteriști pătrunseră în tabăra indienilor Lakota și erau pe cale să împresoare războinicii lui Big Foot¹,

¹ „Picior Mare” (n.tr.).

căpetenia Sioux – un contingent format pesemne din circa o sută douăzeci de indieni, mulți înfășurați în pături din cauza ninsorii. Detașamentul de cavalerie al lui Matt primise poruncă să supravegheze creasta de la sudul taberei pentru a preveni orice tentativă a indienilor de a-și lua tălpășița.

Se auzi un cânt slab purtat de vânt. Matt se încruntă. Ritualurile dansului fantomelor băgară spaima în oasele unor ostași mai tineri. *Păstrați-vă cumpătul*, îi îndemnă el în tăcere, în timp ce bărbații însărcinați să percheziționeze tabăra în căutare de arme își îndeplineau misiunea.

Cântul se auzea din ce în ce mai tare. Un vraci Sioux începu să danseze, croindu-și drum printre războinicii mai tineri. Șoapte neliniștite se auziră în rândurile din spatele lui Matt.

– Potoliți-vă, băieți. Ridică tonul doar atât cât să fie auzit de ostașii aflați sub comanda sa. Nu-i lăsați să vă zdruncine. Gândiți-vă numai la misiune.

Ieri făcuseră o razie printre indienii Lakota, lângă Porcupine Butte. Big Foot se dovedise de înțeleș. Dar astăzi ceva era diferit. Matt simțea lucrul acesta cu aceeași certitudine cu care simțea vântul de iarnă suflându-i în ceafă.

– Ai un verset pentru mine, Preach²? a întrebat Matt.

Caporalul Davenport era alături de el de aproape un deceniu. Avansaseră împreună în rândul armatei. Luke era neîntrecut într-o luptă corp la corp – Matt nu văzuse un spadasin mai strașnic decât el –, cu toate acestea, ajunsese să se bizuiască pe el nu numai când era vorba să-i păzească spatele. Luke era un soi de Scriptură ambulantă. Mereu avea câte un verset pregătit. Iar versetele acelea îl ajutau pe Matt să rămână cu capul pe umeri.

Nici că se putea un moment mai potrivit de a dovedi că are capul pe umeri decât în clipa asta.

– „Tu mă încingi cu putere pentru luptă”, murmură caporalul. Psalmul 18:39.

Matt lăsa cuvintele versetului să-i pătrundă adânc în suflet. Îl mai auzise pe Luke citându-l și înainte. Era numai bun să ridice

² „Preach” este o prescurtare a cuvântului englezesc „preacher” - predicator (n.ed.).

moralul unui ostaș pe cale să se năpustească asupra inamicului, dar nu tocmai liniștitor când acesta spera la o supunere pașnică. Versetul nu făcea decât să îi întărească senzația rău prevestitoare care-i făcea un nod în stomac.

Colonelul Forsyth le ordonase indienilor Lakota să predea armele, iar ostașii lui se mișcau printre războinici, separându-i efectiv de restul taberei, femei și copii. Bătrânii se dăduseră pe brazdă, dar tinerii mai curajoși se agățau de păturile lor ca și când n-aveau nimic de predat, cu fețele ca niște măști stoice care-i făceau lui Matt pielea de găină.

În tot acest răstimp, vraciul își văzu de incantațiile și de dansul lui.

Matt se îndreptă și mai mult în șa. Genunchii i se încordară în jurul lui Fineas. Murgul ciuli urechile și capul i se plecă, pregătit să o ia din loc. Matt cuprinse cu privirea întreaga adunătură de indieni. Nu se zărea nicio armă. Cu toate acestea, ostașii care percheziționau tabăra găsiseră doar o mână de puști.

Ceva nu mirosea a bine.

O mișcare în partea de jos îl făcu pe Matt să privească și mai atent. Un Lakota își lepădase pătura. O bucată de metal scânteie în soare. Răsună o împușcătură.

Din ce parte? Nu mai conta. Se declanșase iadul.

– La atac!

Matt strigă ordinul, apoi îi făcu semn lui Mark Wallace, gornistul, să anunțe atacul. Se auzi sunetul goarnei. Caii se avântară înainte. Armele scui-pau foc.

Peste o duzină de ostași fuseseră deja secerăți în tabără. De două ori mai mulți indieni Lakota zăceau încremeniți în zăpadă alături de ei.

Santinelele și cercetașii o tuliră la adăpostul cavaleriei. Matt îi dădu pintenii lui Fineas, mânat de un singur gând: să-și apere oamenii. Deschise focul, doborând un Lakota înarmat care alerga spre ravenă și încă unul care se oprise să ia la ochi un ostaș care bătea în retragere.

În spatele lui bubuiau tunurile Hotchkiss. Forța exploziilor celor patru tunuri ușoare de munte îi cutremurau trupul lui Matt.

Se aplecă în șa, strângându-se cât să nu fie doborât în schimbul de focuri.

Întrezărind un chip cunoscut, Matt struni calul pentru a-l intercepta pe ostașul care se retrăgea. Jonah Brooks, un afro-american din Cavaleria 10, servise alături de el în numeroase misiuni de recunoaștere, în care iscusința de a se deplasa fără a fi detectat fusese o necesitate. Avea talentul de a se face invizibil și putea nimeri o monedă de zece cenți direct în mijloc, de la 450 de metri. Era un tip prea valoros pentru a-l pierde în haosul acesta. Unde mai pui că îi era și prieten.

Matt vârî arma în toc și își smulse piciorul stâng din scara șei. Încetinindu-l pe Fineas doar cât să-l poată înhăța pe Jonah, se aplecă într-o parte și-i întinse mâna, strigând:

– Jonah! Prinde-te!

Negrul nu ezită. Se agăță de încheietura lui Matt și își luă avânt, răstimp în care Matt se trase înapoi pentru a-i contrabalansa greutatea. Jonah vârî piciorul în scara șei și se cățăra pe spinarea lui Fineas, în spatele șei.

O mână lovi vârtos umărul lui Matt.

– Sunt bine, șefu’!

Matt întoarse calul și porni spre capătul viroagei. Tunurile semănaseră panica printre indieni. Femeile și copiii o zbughiră din tabără, căutând o cale de scăpare prin viroagă, alături de bărbații lor. Dar amestecul lor printre războinici făcea din ei practic niște ținte.

– Acoperiți-ne retragerea! le strigă Matt oamenilor săi.

La apelul lui, Preach se răsuci în șa și-i întâlni privirea.

– Dar aveți grijă în cine trageți! Pe câmpul de luptă sunt nevinovați. Matt arată spre o femeie ce alerga mâncând pământul spre viroagă cu un copilăș în brațe.

Preach dădu din cap în semn de încuviințare și începu să strige ordine ostașilor aflați sub comanda sa. Să te lupti împotriva unui dușman antrenat era o treabă, dar să dobori femei și copii... niciunul nu-și dorea să ia parte la așa ceva.

– Preach! strigă Matt. Odată ce s-au retras ostașii, nu-i lăsa pe indieni să scape.

Caporalul lovi ușor cozorocul chipiului cu țeava puștii, în semn că îl auzise. Matt se bizui pe el că-și va îndeplini misiunea până reușea el să-l pună pe Jonah la adăpost. Murgul nu putea căra două persoane prea mult timp, prin urmare, Matt se îndreptă spre ridicătura aflată în partea de vest a ravenei și porunci celorlalți ostași din infanterie să se grupeze în spatele acesteia. Salvele tunurilor ajungeau prea aproape de ei. Ostașii erau la fel de expuși pericolului din partea artileriei ca din partea indienilor. De fapt, cei mai mulți indieni Lakota fugeau acum să-și scape viața și nu mai reprezentau, de fapt, o amenințare.

Însă gloanțele continuau să zboare. Obuzele continuau să explodeze. Indienii continuau să moară.

Protejează-ți oamenii. Îndeplinește-ți obiectivul. Lasă restul în plata Domnului.

Matt strânse din dinți și-și oțeli inima. *Concentrează-te asupra lucrurilor pe care le poți controla.* Nu putea controla artileria. Nu putea împiedica fuga panicată a oamenilor nevinovați aflați în bătaia focului. Însă putea să-și pună oamenii la adăpost și să-și reorganizeze trupele, în așa fel încât să împiedice fuga inamicului.

Odată ajunși în vârful ridicăturii, Matt trase de hățuri și Jonah se lăsă binișor la pământ.

— Ia pușca mea, îi porunci Matt, trăgând-o din teacă și aruncându-i-o lui Jonah, căruia îi mai rămăsese doar un pistol. Cu ea poți face o treabă mai bună protejându-ne spatele de la distanță, decât să ne însoțești la viroagă doar cu pistolul.

Jonah nu zise nimic, ci dădu scurt din cap și prinse pușca.

Matt nu mai era la fel de îngrijorat pentru oamenii lui. Jonah putea să doboare cu pușca Springfield mai mulți inamici decât jumătate din ostașii ce săltau în șeile lor la un loc. Iar gloanțele lui își atingeau ținta, nu zburau la întâmplare spre orice lucru aflat în mișcare.

Zărind calul suriu al lui Wallace, gornistul, Matt îi transmise prin semnale să-și organizeze infanteriștii pentru a apăra ravena, în timp ce el i se alătură lui Preach la capăt, spre vest, pentru a-i reține pe cei dornici să scape.

– E talmeș-balmeș, căpitane! Preach pași în față spre a-i da raportul lui Matt care tocmai sărea din șa. Un grup de indieni s-a aciuat pe malul unde albia face o cotitură, la câțiva metri în viroagă. Majoritatea femei și copii. Ar fi sinucidere curată să încerci să ajungi la ei în acest schimb de focuri.

Matt dădu din cap, măsurând cu privirea haosul din tabăra indienilor. Privirea lui șovăia asupra vestoanelor albastre purtate de ostașii căzuți. Scrută priveliștea, storcându-și creierul în căutarea unui plan de a-și atinge scopul și, în același timp, de a reduce numărul victimelor.

Indienii se revărsau în ravenă, căutând să se adăpostească de salva puștilor și a tunurilor. Unii erau războinici înarmați. Alții erau bieți nevinovați. Însă în învălmășeala aceea de praf, sânge și trupuri, era aproape cu neputință să-i deosebești.

Câțiva războinici se apucaseră să se cațare pe viroagă.

– Acolo! Matt arată spre bărbații pe care îi zărise. Faceți tot ce vă stă în puteri să țineți sub control războinicii ăia. Dacă izbutesc să ajungă pe creastă, băieții noștri vor fi drept în bătaia puștii lor. O să văd ce pot face cu ceata aciuată la cotul albiei.

– Am înțeles! Luke dădu scurt din cap, iar Matt se întoarse să se ocupe de misiunea pe care și-o desemnase singur. Hei, căpitane!

Matt se întoarse.

– Da?

– Sunt câteva femei care au arme. Am văzut una mânjită cu sânge din cap până-n picioare, având un *Colt* al cavaleriei. Sigur l-o fi șterpelit de la un ostaș doborât. Fii cu ochii în patru!

– Întotdeauna, caporal!

Dacă o femeie lua arma în mână și se alătura bărbatului ei în luptă, avea parte de aceleași urmări. Dar un om de onoare ocrotea sexul mai slab cât de bine putea, în orice împrejurare. Chiar și în război.

Mai cu seamă în război.

Ascunzându-se în spatele lui Fineas, Matt își reîncarcă arma, apoi se aplecă și fugi pe marginea râpei, departe de zona unde se trăgeau cele mai multe focuri. Nu putea să le îngăduie femeilor și

copiilor să scape, dar putea să-i ia prizonieri și să-i mute într-un loc mult mai ferit.

Făcându-le semn câtorva oameni de-ai lui să-l urmeze, Matt ocoli ravena până ajunsese la capătul mai puțin prăpăstios și începu marșul în Hades. Salvele intense și constante ale artileriei asupra râpei preschimbaseră calea de scăpare a indienilor Lakota într-o groapă comună. Coastele ravenei mascaseră întreaga amploare a prăpădului, care nu se vedea de sus, dar acum nimic nu-l mai putea cruța de priveliștea înfiorătoare a zecilor de morți și muribunzi ce zăceau risipiți pe fundul râpei.

Mirosul de sânge și praf de pușcă îi umplea nările, dar Matt își continuă drumul neabătut. Asta făcea un comandant. Nu arăta niciun pic de teamă. Niciun pic de repulsie. Numai încredere și tărie. Ca oamenii să-l urmeze.

Zărind malul unde albia cotea, Matt o luă la stânga. Le porunci oamenilor săi să păzească gura ravenei și să nu tragă decât atunci când se trăgea asupra lor. Apoi porni cu pași mari înainte, cu pușca în mână.

Un glonț trecu razant pe lângă el și se înfipse în pământ, la niciun metru distanță, şuieratul ascuțit al acestuia gâdilându-i urechea. Un altul ricoșă, vâjâind, în lespedea de stâncă din fața lui.

Acum îi putea vedea. Erau cinci. Majoritatea copii.

O femeie bătrână îi surprinse privirea și se încordă. Nu de teamă, ci cu resemnare. Își îndreptă umerii și își înălță bărbia cu mândrie, postându-se în fața copiilor pentru a-i apăra. Matt întoarse țeava puștii spre cer și ridică mâna stângă cu palma deschisă în încercarea de a o asigura ca nu intenționa să-i facă niciun rău. Apoi îi făcu semn să vină la el.

Ea refuză să se urnească și rămase cu ochii pironiți asupra lui.

Însă o mișcare bruscă în spatele femeii îi ascuți lui Matt simțurile. Un flăcăiș se iți ca fulgerul din spatele apărătoarei sale, cu un revolver în mână.

Matt nu ezită. Coborî țeava puștii și trase. Copilul trase și el, numai că glonțul lui trecu departe de țintă, pe când glonțul lui Matt i se înfipse în umăr. Matt se năpusti spre el, nevoit să-i ia